

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/7/2014
Identifikačné číslo spisu:	9508100116
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Karabín
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9508100116.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanej H. F. a spol. pre spolupáchateľstvo zločinu prijímania úplatku podľa § 20, § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 26. marca 2015 v Bratislave odvolania obžalovaných H. F., Ing. F. V., PhD., A. L. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 2. decembra 2013 sp. zn. PK - 1 T 31/2008 a rozhodol

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok sa z r u š u j e v časti vo výroku o trestoch obžalovaných.

Podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. a s použitím § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. obžalovaným sa ukladajú nasledovné tresty:

1. obžalovanej H. F. trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky,
2. obžalovanej Ing. F. V., PhD. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky,
3. obžalovanej A. L. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. všetky obžalované sa na výkon trestu zaraďujú do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. všetkým obžalovaným sa ukladajú tresty zákazu činnosti výkonu funkcie v štátnej službe na 5 (päť) rokov.

II. Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudkom z 2. decembra 2013 sp. zn. PK - 1 T 31/2008 uznal obžalované H. F., Ing. F. V., PhD. a A. L. za vinné z pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spáchaných formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1) H. F. a Ing. F. V., PhD.

dňa 20.7.2007 v čase od 12.10 h. do 13.20 h. v postavení inšpektoriek Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom inšpektorátu v Nitre vykonali v rámci plnenia pracovných povinností kontrolu u podnikateľského subjektu - fyzickej osoby Ester Magdová - Piváreň Cobra, IČO: 37312740 v pivárni Cobra, nachádzajúcej sa v obci Podhájska č. 93, okres Nové Zámky a pri kontrolnej činnosti vykonanej podľa Zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, po zistení nedostatkov kontrolou tovaru v rozpore s ustanoveniami § 53 odsek 1 písm. b/, písm. h/, písm. n/ Zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako i Pracovným poriadkom a základnými pravidlami kontrolnej činnosti inšpektorov Slovenskej obchodnej inšpekcie žiadali úplatok od D. F. vo výške 4.000,- Sk, ktorý následne aj prijali za to, že zmiernia výkon svojej kontroly a prehliadnu niektoré zistené vážnejšie nedostatky, ktoré následne nezapíšu do inšpekčnej knihy a nepostúpia k ďalšiemu prejednávaniu,

2) H. F. a Ing. F. V., PhD.

dňa 7.8.2007 v čase od 12.20 h. do 14.10 h. v postavení inšpektoriek Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom inšpektorátu v Nitre vykonali v rámci plnenia pracovných povinností kontrolu u podnikateľského subjektu - fyzickej osoby Štefan Domin, IČO: 40177858, v reštaurácii Black Cat Irish Pub, nachádzajúcej sa v meste Komárno, Nádvorie Európy č. 53, okres Komárno a pri kontrolnej činnosti vykonanej podľa Zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, po zistení nedostatkov kontrolou tovaru v rozpore s ustanoveniami § 53 odsek 1 písm. b/, písm. h/, písm. n/ Zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako i Pracovným poriadkom a základnými pravidlami kontrolnej činnosti inšpektorov Slovenskej obchodnej inšpekcie žiadali úplatok od Y. G. vo výške najmenej 2.500,- Sk, ktorý následne aj prijali za to, že zmiernia výkon svojej kontroly a prehliadnu niektoré zistené vážnejšie nedostatky, ktoré následne nezapíšu do inšpekčnej knihy a nepostúpia k ďalšiemu prejednávaniu,

3) H. F. a A. L.

dňa 8.8.2007 v čase od 9.40 h. do 12.10 h. v postavení inšpektoriek Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom inšpektorátu v Nitre vykonali v rámci plnenia pracovných povinností kontrolu u podnikateľského subjektu - fyzickej osoby Marta Kováčsová KORONA, IČO: 17635993, v potravinách KORONA, nachádzajúcich sa v obci Zemné č. 770, okres Nové Zámky a pri kontrolnej činnosti vykonanej podľa Zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, po zistení nedostatkov kontrolou tovaru v rozpore s ustanoveniami § 53 odsek 1 písm. b/, písm. h/, písm. n/ Zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako i Pracovným poriadkom a základnými pravidlami kontrolnej činnosti inšpektorov Slovenskej obchodnej inšpekcie žiadali úplatok od H. F. vo výške 4.000,- Sk, ktorý následne aj prijali za to, že zmiernia výkon svojej kontroly a prehliadnu niektoré zistené vážnejšie nedostatky, ktoré následne nezapíšu do inšpekčnej knihy a nepostúpia k ďalšiemu prejednávaniu,

4) H. F. a A. L.

dňa 8.8.2007 v čase od 12.20 h. do 14.30 h. v postavení inšpektoriek Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom inšpektorátu v Nitre vykonali v rámci plnenia pracovných povinností kontrolu u podnikateľského subjektu - fyzickej osoby Zita Brezanyová, IČO: 35426381, v pohostinstve Atlanta Preso, nachádzajúcom sa v obci Komoča č. 53, okres Nové Zámky a pri kontrolnej činnosti vykonanej podľa Zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, po zistení nedostatkov kontrolou tovaru v rozpore s ustanoveniami § 53 odsek 1 písm. b/, písm. h/, písm. n/ Zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o

zmene a doplnení niektorých zákonov, ako i Pracovným poriadkom a základnými pravidlami kontrolnej činnosti inšpektorov Slovenskej obchodnej inšpekcie žiadali úplatok od B. L. vo výške 5.000,- Sk, ktorý následne aj prijali za to, že zmiernia výkon svojej kontroly a prehliadnu niektoré zistené vážnejšie nedostatky, ktoré následne nezapíšu do inšpekčnej knihy a nepostúpia k ďalšiemu prejednávaniu.

Za to im boli uložené nasledovné tresty:

Obžalovanej H. F.:

Podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ju súd zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. jej súd uložil aj trest zákazu činnosti výkonu funkcie v štátnej službe na 5 (päť) rokov.

Obžalovanej Ing. F. V., PhD.:

Podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ju súd zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. súd jej uložil aj trest zákazu činnosti výkonu funkcie v štátnej službe na 5 (päť) rokov.

Obžalovanej A. L.:

Podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ju súd zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. súd jej uložil aj trest zákazu činnosti výkonu funkcie v štátnej službe na 5 (päť) rokov.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie všetky obžalované ako aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Obžalovaná H. F. odôvodnila odvolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Štefana Mišoviča i obhajcu JUDr. PaedDr. Ivana Pecníka, PhD. V oboch odôvodneniach v podstate zhodne namietala, že vo veci nebol náležité zistený skutkový stav, lebo prvostupňový súd sa náležite nevyrovnal so zásadnými rozpormi, ktoré vyplynuli z výpovedí svedkýň D. F. a C. H. k čiastkovému skutku pod bodom 1) rozsudku, svedka Y. G. k čiastkovému skutku pod bodom 2), svedkyne H. F. k čiastkovému skutku pod bodom 3) a svedkyne B. L. k čiastkovému skutku pod bodom 4) rozsudku.

Obaja obhajcovia obžalovanej H. F. rozoberali výpovede jednotlivých svedkov a poukazovali na to, v čom videli v ich výpovediach nezrovnalosti a výpovede považovali za nepresvedčivé, pričom poukazovali aj na to, že pokiaľ došlo k dočasnému odloženiu vznesenia obvinenia osobám, ktoré mali poskytnúť úplatok, po odpadnutí dôvodov malo byť voči nim vznesené obvinenie, no nie je známy

dôvod, prečo sa tak nestalo a to spochybňuje dôveryhodnosť týchto svedkov.

Primárne obhajcovia obžalovanej H. F. namietali výrok o vine obžalovanej, že v pochybnostiach sa malo rozhodnúť v jej prospech a mala byť spod obžaloby oslobodená. Alternatívne namietali právnu kvalifikáciu podľa § 329 ods. 1 Tr. zák., lebo chýba znak objektívnej stránky tohto trestného činu, keďže pracovník Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole mal iba povinnosť zistené nedostatky uviesť v inšpekčnom zázname, ale nemal rozhodovaciu právomoc. Okrem toho poukázali aj na vysoký trest, ktorý bol obžalovanej uložený a upriamili pozornosť na to, že uplynula už doba siedmich rokov od začatia trestného stíhania, pričom obžalovaná vždy viedla bezúhonný život a ak by po toľkých rokoch mala nastúpiť výkon trestu odňatia slobody vo výmere šesť rokov, trest by absolútne nemal výchovný účinok.

Preto obžalovaná H. F., prostredníctvom obhajcov, navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol buď sám tak, že obžalovanú oslobodí spod obžaloby alebo vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obžalovaná Ing. F. V., PhD., prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Milana Šulvu, v odôvodnení odvolania tiež namietala správnosť zistenia skutkového stavu. Uviedla, že nebolo preukázané, že by sa mala nejakým spôsobom podieľať na navodzovaní atmosféry strachu a nátlaku na kontrolované subjekty a pokiaľ by aj hovorila o postihoch za zistené nedostatky, plnila by si tým len svoju povinnosť. Tiež poukazovala na rozpory vo výpovediach svedkov D. F. a C. H. v tom, kto podpisoval inšpekčný záznam za kontrolovaný subjekt i na rozpor vo výpovedi svedkyne U. H. oproti prípravnému konaniu v tom, či sa s dcérou D. F. rozprávala o kontrole a ako táto kontrola dopadla.

Ďalej obžalovaná namietala nezákonnosť postupu v prípravnom konaní, najmä pokiaľ išlo o rekognície, keďže operatívny pracovník polície Vítek i vyšetrovateľ nechali svedkom najprv podľa fotografií opoznávať osoby, ktoré vykonávali kontrolu jednotlivých kontrolovaných subjektov a súd potom súhlasil s prečítaním takýchto výpovedí svedkov L., F., F. a H. v časti opoznávanie obžalovaných podľa fotoalbumu.

Obžalovaná V. namietala, že vyšetrovateľ úmyselne nezaistil originály inšpekčných kníh, originály záznamov inšpekčných kníh a ich tretie kópie od Slovenskej obchodnej inšpekcie, čo urobil súd na návrh obhajoby až po šiestich rokoch, no aj ten nezadovážil tretie kópie z Krajského inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktoré obžalované odovzdali po vykonanej kontrole, a tak nemohli byť verifikované s príslušnými stranami inšpekčných kníh. Záznamy predložené zo Slovenskej obchodnej inšpekcie boli na okrajoch zostrihané, a tak ich nebolo možné verifikovať s originálmi inšpekčných kníh predložených svedkami. Preto podľa nej vzniká podozrenie, že došlo k úmyselnému manipulovaniu s dôkazmi zo strany polície a Slovenskej obchodnej inšpekcie.

Okrem toho obžalovaná V. namietala aj to, že dôkazy vo veci boli získané nezákonným donútením, keď pri výsluchoch svedkov v prípravnom konaní sa zúčastňoval aj pracovník operatívy, súčasný policajný agent kpt. Y., a to za účelom psychického nátlaku na svedkov, aby vypovedali tak, aby mohla byť naplnená skutková podstata trestného činu úplatkárstva, keď tento operatívny pracovník sľuboval svedkom beztrestnosť, ak budú spolupracovať s políciou.

Obžalovaná V. taktiež namietala aj dôkaz záznamom telekomunikačnej prevádzky, ktorý podľa nej nepotvrďuje, že by hovorila o úplatku. Aj keď súd tento dôkaz nehodnotil, práve to vyvracia tvrdenie obžaloby, lebo ak by sa podieľala na trestnej činnosti, zo záznamov telefonických hovorov by to vyplývalo.

Napokon obžalovaná vyčítala súdu, že nepreveril výpoveď svedka Y. G.ou navrhovaným dôkazom, a to previerkou výpovede na mieste samom v reštaurácii Black Cat Irish Pub v Komárne, či jeho tvrdenia zodpovedajú reálnej situácii na mieste, kedy a kde dal do reklamného časopisu sumu 2.500,- alebo

3.500,- Sk ako úplatok. Obžalovaná namietala, že súd bez bližšieho odôvodnenia odmietol vykonať tento dôkaz. Podľa nej z fotodokumentácie z uvedenej reštaurácie vyplýva, že obžalované nemohli vidieť, či svedok G. dáva peniaze do časopisu pri barovom pulte. Keďže to podľa nej nemohla vidieť, nemožno ani konštatovať naplnenie subjektívnej stránky trestného činu prijímania úplatku, lebo nemohla mať vedomosť, že by sa v časopise nachádzali nejaké peniaze.

Za tohto dôkazného stavu, keď ide o tvrdenie proti tvrdeniu, obžalovaná Ing. F. V., PhD. navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť Špecializovanému trestnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Odvolanie obžalovanej A. L. bolo odôvodnené prostredníctvom obhajcu JUDr. Júliusa Ševčíka a aj samotnou obžalovanou, ktoré bolo obsahovo totožné.

Za najzávažnejšiu skutočnosť považuje obžalovaná A. L., že ona nebola v postavení verejného činiteľa. Poukázala na dôkazy zadovážené z osobného spisu obžalovanej vedeného na Slovenskej obchodnej inšpekcii, a to predovšetkým rozhodnutie o jej zaradení do štátnej služby na pozíciu radca - inšpektor SOI III. z 27. 9. 2007, čo už bolo po skutku, keď mala v opise štátnozamestnaneckého miesta uvedené aj udeľovanie zákazových a sankčných opatrení, čo predtým pri zaradení na funkciu ako hlavný referent - inšpektor SOI II. nemala uvedené v opise činnosti, ale mala v opise uvedené iba pripravovať podklady pre výkon rozhodnutia. Z toho vyvodzovala, že nemohla rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a v jej postavení chýbal prvok moci a rozhodovania, a teda v čase spáchania skutku nebola verejným činiteľom. K tomu obžalovaná pripojila rozhodnutia o zmene jej štátnozamestnaneckého pomeru a opis pracovných činností.

Ďalej obžalovaná A. L. namietala porušenie jej práva na obhajobu, keď v čase od 20. februára 2008 do 28. februára 2008 nebola zastúpená obhajcom, čo bolo zapríčinené tým, že obhajca JUDr. Ševčík mal splnomocnenie od obvinenej L. z 5. februára 2008, ktoré bolo doručené vyšetrovateľovi 28. februára 2008 a predtým mala obhajkyňu JUDr. Lenčešovú, ktorej vypovedala plnú moc 6. februára 2008, no tá doručila vypovedanie plnej moci až 20. februára 2008, pritom vyšetrovateľ zaslal obhajkyňu JUDr. Lenčešovej 12. februára 2008 upovedomenie o vyšetrovacích úkonoch, hoci ona už v tom čase obhajkyňou obvinenej nebola, ale zvolenému obhajcovi JUDr. Ševčíkovi to oznámené nebolo.

Čo sa týka vykonaných dôkazov, tie podľa obžalovanej A. L. nepreukazujú jej zavinenie, ani konanie, ktoré by mohlo niesť znaky trestného činu alebo iného protiprávneho konania. Obžalovaná A. L. preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vec v náležitom rozsahu znovu prerokoval a v zmysle novozistených skutočností rozhodol.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v odôvodnení odvolania uviedol, že považuje za správny výrok o vine obžalovaných pokiaľ ide o ustálené skutkové zistenia a právnu kvalifikáciu skutku. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku poukázal na predchádzajúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci zo 6. októbra 2011 sp. zn. 5 To 2/2011. Jeho odvolanie smerovalo proti výroku o treste u všetkých troch obžalovaných.

Podľa prokurátora je u všetkých troch obžalovaných uložený trest odňatia slobody neprimerane nízky. Poukázal najmä na to, že obžalované zneužili svoje postavenie na zisťné ciele a namiesto toho, že mali dohliadať na dodržiavanie zákona, zákon flagrantne porušovali a dostávali podnikateľské subjekty do ťaživej psychickej i finančnej situácie. Preto im mali byť uložené tresty odňatia slobody dlhšieho trvania a to v polovici trestnej sadzby, resp. nad jej polovicou a nie tresty úplne na dolnej hranici sadzby resp. mierne nad jej dolnou hranicou.

Z uvedeného dôvodu prokurátor navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o trestoch a uložiť obžalovaným prísnejšie tresty odňatia slobody pri zachovaní ostatných výrokov o trestoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť

výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že skutkové zistenia prvostupňového súdu sú správne a aj právna kvalifikácia skutkov zodpovedá zákonu.

Pokiaľ teda ide o výrok o vine napadnutého rozsudku, sú odvolania obžalovaných nedôvodné. Za čiastočne dôvodné považoval najvyšší súd odvolania obžalovaných, pokiaľ sa týkali výrokov o trestoch z hľadiska argumentácie neprimeranou dĺžkou konania a tým oslabovania zmyslu účelu trestov v takých výmerách, aké im boli uložené, pre doteraz bezúhonné osoby, ktoré pred spáchaním trestných činov i potom viedli riadny život, pričom od času spáchania skutkov doposiaľ už uplynula doba bezmála osem rokov.

Na uvedenú okolnosť najvyšší súd prihliadol a pozmenil výroky o trestoch odňatia slobody obžalovaným za použitia zmiernovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Z tohto pohľadu považoval odvolanie prokurátora smerujúce proti výrokom napadnutého rozsudku o trestoch za nedôvodné.

Pokiaľ obžalované namietali výrok o ich vine s tým, že bol nedostatočne zistený skutkový stav a poukazovali pritom na rozpory vo výpovediach svedkov, tieto ich námietky sú neopodstatnené. Vo veci bolo vykonané postačujúce dokazovanie v konaní pred súdom kontradiktórnym spôsobom, pri ktorom obžalované a ich obhájcovia i prokurátor mali dostatok priestoru na vedenie výsluchov svedkov, na podrobné kladenie otázok a požadovanie vysvetlení a ak vo výpovediach svedkov sa objavili určité nezrovnalosti, tak nikdy nie o podstatných okolnostiach prípadu, ktorými boli skutočnosti, že odovzdali obžalovaným peniaze ako úplatok za to, aby im zo strany inšpektoriek Slovenskej obchodnej inšpekcie neboli vykázané v prevádzke tie nedostatky, na ktoré inšpektorky poukazovali. Tieto podstatné okolnosti, či svedkovia dali obžalovaným peniaze a za čo, svedkovia D. F., Y. G., H. F. a B. L. pri žiadnom z viacerých opakovaných výsluchov nikdy nezmenili. Ďalšie svedecké výpovede osôb prítomných v kontrolovaných prevádzkach ich dopĺňali. Porovnaním inšpekčných kníh a inšpekčných záznamov, ktoré mal prvostupňový súd k dispozícii, mohol súd vyvodiť ním zistené závery a obhajobná námietka v tomto smere je neopodstatnená.

K ďalšej námietke obhajoby je treba uviesť, že pokiaľ u svedkov, ktorí poskytli úplatok, bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia, neznamená to, že by toto mal byť dôvod svedkom neveriť a že to by malo byť psychickým nátlakom na nich, keď ide o zákonný inštitút predpokladaný Trestným poriadkom. Svedkovia zrozumiteľne vysvetlili svoj postoj i vnútornú dilemu, ktorú prežívali s poskytnutím úplatku, pri navodzovaní situácie zo strany obžalovaných, že im hrozí až zatvorenie prevádzky alebo uloženie vysokých pokút. Ich výpovede považuje najvyšší súd za presvedčivé a nepovažuje za opodstatnenú ani námietku o nátlaku na svedkov zo strany operatívneho pracovníka polície Y. Navyše rozhodujúci bol výsluch svedkov na hlavnom pojednávaní a ten prebiehal bez akýchkoľvek procesných nedostatkov a poskytoval spoľahlivý a presvedčivý obraz o priebehu skutkového deja.

Ani námietka obhajcu obžalovanej V. JUDr. Milana Šulvu vo vzťahu k vykonávanej rekognícii nie je podstatná, lebo nebolo sporné, v ktorých dňoch a v ktorých prevádzkach a v akom zložení vykonávali inšpektorky SOI kontrolu, čo bolo zistiteľné z inšpekčných záznamov od Slovenskej obchodnej inšpekcie, takže na hlavnom pojednávaní nebolo potrebné rekogníciou preukazovať totožnosť obžalovaných ako kontrolných subjektov v inkriminovaných dňoch.

Z dokazovania vyplýva, že išlo o spoločné konanie dvojíc obžalovaných vždy s obžalovanou H. F., ktorá vo dvojici inšpektoriek bola dominantnou, jej konanie s druhou osobou z dvojice kontrolórok bolo zosúladené, koordinované a sledujúce spoločný cieľ, prijatie úplatku. Vždy obidve osoby inšpektoriek pri kontrole navodzovali takú atmosféru, že po poukazovaní na čo najviac aj drobných nedostatkov a zvyrazňovaní ich závažnosti a možných dôsledkov navodzovali u kontrolovaných osôb dojem, že to možno vyriešiť aj inak, ak im niečo poskytnú a bolo im zrejmé, že chcú peniaze. Výslovne to uviedla svedkyňa D. F., H. F. i B. L., že toto naznačovala obžalovaná H. F. a druhá z obžalovaných bola pri tom a postoj druhej z obžalovaných nebol odmietavý, naopak ani jedna nenaznačovala, že to neprichádza do úvahy. Svedok G. uviedol, že on z konania obžalovaných (F. a V.), keď mu hrozili vysokou pokutou,

pochopil, že chcú úplatok. Obhajobné tvrdenia obžalovanej V. prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Šulvu, že obžalované si poukazovaním na nedostatky a možné pokuty len plnili svoju povinnosť, by bolo namieste len vtedy, ak by potom nedošlo k prepisovaniu inšpekčného záznamu s výsledkom bez zistenia závažných nedostatkov a prevzatíu úplatku, ku ktorému aj došlo.

Najvyšší súd nepovažuje za zásadnú chybu prvostupňového súdu, že nevykonal dokazovanie previerkou na mieste činu v kontrolovanej prevádzke Y. G., lebo nemalo sa ním dokazovať, či svedok úplatok dal, ktorá skutočnosť z iného dokazovania, najmä viacerých výpovedí tohto svedka a z následného postoja a konania obžalovaných pri prepisovaní inšpekčného záznamu nebola sporná.

Z opisu činnosti obžalovanej A. L. z 1. júna 2006 nevyplýva, že by nemohla pri plnení kontrolných úloh a vykonávaní kontrolnej činnosti na vnútornom trhu vyplývajúcej z platných právnych predpisov v súlade s platnými právnymi predpismi, ako to má uvedené v opise činnosti, uplatňovať tie zákonné opatrenia, ktoré jej príslušný zákon ako inšpektorky Slovenskej obchodnej inšpekcie dovoľoval. Preto jej argumentáciu, že z naznačeného dôvodu nemohla byť v postavení verejného činiteľa, najvyšší súd neuznal.

Najvyšší súd neuznal ani argumentáciu obhajcu obžalovanej L., že zásadným spôsobom bolo porušené jej právo na obhajobu, keď po určitý čas v prípravnom konaní nebola zastúpená obhajcom. V tej súvislosti treba poukázať na ustanovenie § 43 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je povinný plniť svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom. Preto keď predchádzajúca obhajkyňa obžalovanej L. vypovedanie plnomocenstva doručila vyšetrovateľovi 20. februára 2008 a splnomocnenie obžalovanej pre obhajcu JUDr. Ševčíka bolo doručené vyšetrovateľovi 28. februára 2008, tento dátum doručenia splnomocnenia nového obhajcu bol pre vyšetrovateľa rozhodujúci a musel vychádzať z toho, že do tej doby si má plniť povinnosti obhajcu skôr zvolený obhajca. Vyšetrovateľ teda neporušil ustanovenia Trestného poriadku o práve na obhajobu obvinenej osoby.

Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj úvahy prvostupňového súdu o právnej kvalifikácii skutku a o tom, že sa obžalované dopustili trestných činov v postavení verejných činiteľov. Aj napriek tomu, že v tom čase už nemohli inšpektorky Slovenskej obchodnej inšpekcie udeľovať kontrolovaným subjektom pokuty, mali ešte dostatok iných právomocí vo vzťahu ku kontrolovaným subjektom, napr. mohli rozhodnúť aj o uzatvorení prevádzky na určitú dobu pri predpokladaných zistených nedostatkoch. Úvahy prvostupňového súdu v tomto smere v jeho ostatnom rozhodnutí vychádzajú z vysloveného právneho názoru v predchádzajúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tej istej trestnej veci zo dňa 6. októbra 2011 sp. zn. 5 To 2/2011 a najvyšší súd naň znovu poukazuje.

Z uvedených dôvodov, čo sa týka skutkových zistení a právnej kvalifikácie skutku, sú odvolania obžalovaných neopodstatnené.

Pokiaľ ide o dôvod na zrušenie výrokov o trestoch, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozhodnutie R 10/2011 toho istého senátu 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky v čísle 1/2011. Toto rozhodnutie sa vzťahuje na možnosť použitia zmierňovacieho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, resp. § 39 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006, pri zohľadnení dĺžky konania, ktoré sa vo veci vedie.

V predmetnom prípade obžalovaných F., V. a L. ide o podobnú situáciu, keď s prihliadnutím na vec, ktorá skutkovo ani dôkazne nie je rozsiahla a postoj obžalovaných nebol taký, že by oni marili konanie, možno konštatovať, že dĺžka konania bola neprimeraná porovnateľným skutkovo podobným veciam a bolo to potrebné zohľadniť pri výmere trestu za použitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. Pokiaľ sa po určitú dobu nekonalo kvôli liečbe obžalovaných, išlo o objektívny stav preukázaný lekárskymi správami a nemožno to pričítať na vrub obžalovaných.

Po zohľadnení všetkých ostatných rozhodujúcich okolností pri ukladaní úhrnných trestov, najmä výšky úplatkov, krátkosti páchania čiastkových skutkov, bezúhonnosti obžalovaných, dobrých možností ich nápravy považuje najvyšší súd za primerané tresty odňatia slobody u obžalovanej H. F. vo výmere troch rokov a u obžalovaných F. V. a A. L. vo výmerách po dvoch rokoch. Najvyšší súd však bral do úvahy závažnosť dotknutých objektov trestných činov, spôsob páchania trestných činov, akým obžalované získavali úplatky a porušovali povinnosti verejných činiteľov, a tak u všetkých obžalovaných ukladal nepodmienečné tresty odňatia slobody, aby splnili účel z hľadiska individuálnej i generálnej prevencie.

Ostatné tresty zákazu činnosti uložil obžalovaným najvyšší súd rovnaké ako prvostupňový súd, keďže ich považuje za potrebné a primerané z tých istých dôvodov ako prvostupňový súd.

Keďže odvolanie prokurátora nebolo dôvodné, najvyšší súd ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.